23/02/2020

Ο πρώτος Έλληνας Κωφός με μεταπτυχιακό στη Θεολογία- Τί λέει ο “Πνευματικός” του

/ Επικαιρότητα

Είναι ο πρώτος Έλληνας κωφός φοιτητής Θεολογίας που πήρε ανώτατο τίτλο σπουδών και μάλιστα με άριστα, ενώ πρόκειται για τον πρώτο που έλαβε μεταπτυχιακό τίτλο σπουδών ξανά με άριστα. Ο λόγος για τον Δημήτριο Μπουλέρο που μπορεί να μην ακούει αλλά αφουγκράζεται και παίρνει δύναμη ψυχής μέσω της πίστης του.

Πριν από λίγες ημέρες στη Θεολογική Σχολή της Αθήνας έλαβε χώρα η ορκωμοσία των Φοιτητών που έλαβαν μεταπτυχιακούς και διδακτορικούς τίτλους σπουδών. Ανάμεσα σε αυτούς ήταν και ο Δημήτριος Μπουλέρος από τη Χαλκίδα. Πρόκειται όπως προαναφέρθηκε για τον Κωφό φοιτητή που το 2014 είχε σημειώσει δύο πρωτιές: Πήρε το πτυχίο με βαθμό άριστα, συγκεντρώνοντας το μεγαλύτερο βαθμό, καθώς και την πρωτιά του πρώτου Έλληνα Κωφού που έπαιρνε πτυχίο στη Θεολογική Σχολή με βαθμό άριστα. Ήταν ιδιαίτερα συγκινητική η στιγμή που ο

όρκος αποδόθηκε στην ελληνική νοηματική γλώσσα.

Ο Δημήτρης συνέχισε τις σπουδές του. Έδωσε εξετάσεις και πέρασε στο μεταπτυχιακό τμήμα της Θεολογικής Σχολής της Αθήνας, στον τομέα των Πατερικών Σπουδών. Φοίτησε για τρία εξάμηνα, έδωσε τις προβλεπόμενες εξετάσεις και αφού ολοκλήρωσε τα απαιτούμενα μαθήματα συνέταξε εργασία με τίτλο: «Η εν Χριστώ ζωή στις ομιλίες του Θεοφάνη του Κεραμέα». Υποστήριξε την εργασία του και βαθμολογήθηκε με άριστα. Την ώρα της ορκωμοσίας χρησιμοποίησε τη δική του γλώσσα, γενόμενος και πάλι ο πρώτος Έλληνας Κωφός που αποφοιτά από την Θεολογική Σχολή της Αθήνας.

Το ενδιαφέρον της περίπτωσης του Δημήτρη έγκειται πρώτα απ’ όλα στην προσπάθειά του για ανώτατες σπουδές. Στην Ελλάδα ελάχιστοι είναι οι Κωφοί φοιτητές που έχουν πρόσβαση στην ανώτατη εκπαίδευση, λόγω του χαμηλού επιπέδου γνώσεων που αποκτούν στα σχολικά τους χρόνια, λόγω της αδυναμίας να πληρώνουν διερμηνείς για να τους συνοδεύουν στις παραδόσεις, στην προετοιμασία των εξετάσεων, στις εξετάσεις, λόγω της γενικότερης αδιαφορίας των ακουόντων εμπλεκομένων στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Όλα αυτά λειτουργούν αποτρεπτικά, αποθαρρυντικά για έναν Έλληνα Κωφό που ενδεχομένως θα επιθυμούσε να σπουδάσει. Ο Δημήτρης όμως ξεπέρασε τις αντικειμενικές αυτές δυσκολίες αφού διαρκώς αυξάνει τις γνώσεις του μέσα από την καθημερινή μελέτη, την διαρκή ενημέρωσή του μέσα από τον έντυπο και ηλεκτρονικό καθημερινό τύπο και τη μεγάλη του αγάπη για τη θεολογική επιστήμη.

Το δεύτερο σημαντικό στοιχείο του Δημήτρη είναι η διαρκής μελέτη πατερικών έργων. Διαβάζοντας πατερικά κείμενα προσπαθεί να τα κατανοεί και να εντρυφά στο βαθύτερο νόημά τους.

Έπειτα, δεν σταματά την προσπάθεια μέχρι να πετύχει τον στόχο του και να κατακτήσει τη γνώση που πιστοποιείται μέσα από τα ανάλογα πτυχία. Η ικανοποίηση είναι διπλή για εκείνον. Πρώτα γιατί μαθαίνει νέα πράγματα και έπειτα γιατί ως Κωφός αγωνίζεται ισότιμα με τους ακούοντες και τα καταφέρνει το ίδιο καλά και καλύτερα από εκείνους.

Η εργασία του που τον οδήγησε στην απόκτηση του μεταπτυχιακού τίτλου, έχει την εξής πρωτοτυπία. Είναι γραμμένη σύμφωνα με τον τρόπο που ο Κωφός αντιλαμβάνεται τον κόσμο. Είναι γνωστό ότι ο Κωφός προσλαμβάνει την καθημερινότητα μέσα από την όραση. Τα πάντα για εκείνον είναι εικόνες που στη συνέχεια συνδέονται μεταξύ τους και αποδίδουν το ανάλογο νόημα. Έτσι λοιπόν, ο Δημήτρης έχοντας μελετήσει μέσα από 1000 σελίδες τις ομιλίες του Θεοφάνη του Κεραμέα, κατέγραψε όλες τις εικόνες που περιγράφουν την εν Χριστώ ζωή του

πιστού. Με αυτόν τον τρόπο δημιούργησε νέο εννοιολογικό υλικό στη νοηματική γλώσσα θεολογικού περιεχομένου και άνοιξε νέο δρόμο στη θεολογική επιστήμη. Αλλά ταυτόχρονα έκανε περισσότερο προσιτή τη θεολογική γνώση στους Κωφούς, καθώς μετέφερε στη φυσική τους γλώσσα έννοιες που ήταν άγνωστες μέχρι σήμερα.

Σε όλη αυτήν την προσπάθεια υπήρξε ένας άνθρωπος αρωγός. Είναι ο πνευματικός του πατέρας π. Ιωάννης Καραμούζης. Εκείνος τον συνόδευε τα μεσημέρια στη Θεολογική Σχολή για να διερμηνεύει τις παραδόσεις των μαθημάτων, του εξηγούσε τα όσα λέγονταν, τον προετοίμαζε για τις εξετάσεις, του μετέφραζε από την αρχαία ελληνική στη νέα ελληνική και έπειτα στη νοηματική γλώσσα τα κείμενα, τον βοηθούσε στην ολοκλήρωση της όλης προσπάθειας.

«Ενώ στην αρχή φαινόταν υπερβολικά δύσκολο να τα καταφέρουμε, μόλις αρχίσαμε τα μαθήματα, όλα πήραν το δρόμο τους με φυσικό τρόπο. Χωρίς να υπολογίζουμε κούραση, πολλές φορές έπρεπε να επιστρέφουμε Χαλκίδα αργά το βράδυ, έπρεπε να περιμένουμε το λεωφορείο από τα κάτω Πατήσια μέσα στη βροχή, το κρύο και τη ζέστη, όμως τίποτε δεν μπορούσε να μας σταματήσει. Έβλεπα τη δίψα του Δημήτρη να μάθει, ο ίδιος με παρότρυνε να συνεχίζω να μεταφράζω κάθε φράση των καθηγητών που παρέδιδαν τα μαθήματα, ζητούσε να ενημερώνεται για κάθε τι που αφορούσε στην εξέλιξη του μεταπτυχιακού προγράμματος, απαιτούσε να παίρνει στις εξετάσεις άριστα και κάθε φορά που αυτό γινόταν, πάντοτε δηλαδή, εκείνος ξεσπούσε σε κραυγές και χαμόγελα ικανοποίησης. Αυτή ήταν η δική μου αμοιβή, αυτός ήταν ο δικός μου παράδεισος. Εγώ κουραζόμουν, εκείνος ποτέ. Ένοιωθα μεγάλη την ευθύνη να γίνομαι τα αυτιά του και η γλώσσα των άλλων για προσλαμβάνει εκείνος τη γνώση. Όμως ήταν μία γλυκιά ευθύνη γιατί τελικά Εκείνος που μου την είχε αναθέσει δεν ήταν και δεν είναι άλλος από τον Ίδιο τον Κύριο και Θεό μας. Εξάλλου Εκείνος δεν λυπήθηκε την αναξιότητά μου και μου χάρισε το δώρο της διακονίας του Δημήτρη; Πόσο αλήθεια τυχερός είμαι...».

Ο Δημήτρης και ο π. Ιωάννης συνέχισαν μέχρι τέλους την προσπάθεια. Και οι δύο, στάθηκαν στο κέντρο της επίσημης αίθουσας της θεολογικής σχολής της Αθήνας, ο π. Ιωάννης διάβαζε τον όρκο και ο Δημήτρης τον απέδιδε στη νοηματική γλώσσα. Όλοι οι παριστάμενοι αναγνώρισαν τον αγώνα και το μεγαλείο του Δημήτρη καθώς με σοβαρότητα και δωρική μεγαλοπρέπεια μετέφερε τις έννοιες: ...ευσέβεια, κόσμον ηθών, σεμνότητα τρόπων...καθώς διάβαζε τον όρκο.

Και ο πατήρ Ιωάννης δίπλα του ευχαριστούσε το Θεό για την συγκατάβασή Του, την εμπιστοσύνη Του και κυρίως για το πολύτιμο δώρο που του είχε χαρίσει.